

[Helge van Rosen.]

overvejelse, når virkningerne af frigørelsesafgiften kan overses. Danmark er efter sigende et af de lande, hvor man er gået længst i kapitalvindingsbeskatningen overhovedet. Jeg tror ikke, at hr. Ømann rører ved noget ømt punkt med sin forespørgsel på dette punkt.

Hr. Ømann nævnte, at værdistigningen på fast ejendom frigøres ved belåning og derved medvirker til inflation; sådan omtrent opfattede jeg ham. Men realisationsbeskatningen hjælper jo ikke her, tværtimod kan man sige; den har jo en udbudsbegrænsende og dermed en prisforhøjende tendens i sig. Derfor tror jeg nok, at hr. Ømann er lidt på vildspor, når han vil argumentere, som han gjorde, for sin udvidelse af kapitalvindingsbeskatningen. For øvrigt tager realkreditreformen sig jo af dette spørgsmål med tillægslånene, som i realiteten var det, hr. Ømann sigtede til.

Et andet felt er obligationerne. De kunne jo også tænkes inddraget under kapitalvindingskatten, men en fradragsret for kapitaltab, som synes mig i hvert fald at være et nødvendigt modstykke, ville jo have været meget dyr og virket finanspolitisk uheldigt; lave obligationskurser hører jo sammen med stram pengepolitik og stram finanspolitik, og beskatningen af obligationerne ville således have ført til et skattefradrag i disse år, altså det modsatte af det, som hr. Ømann formodentlig mener, når han taler om aktiv finanspolitik. Det bliver ikke passiv finanspolitik, men det bliver negativ finanspolitik, der dermed føres, hvis man følger hr. Ømann, forekommer det mig. Men hr. Ømann kan måske belære mig her.

Beskatning af formuestigninger er det tredje af hr. Ømanns punkter, og dertil vil jeg sige, at jeg anså selv grundværdistigningsbeskatningen for i princippet at være noget nær det ideelle, og det gjorde hele mit parti, så vidt jeg ved. Det var en ting, vi ikke har været oppe at slås om. Men enten kunne den ikke administreres, eller også blev den administreret ihjel ganske simpelt ved, at de ansatte værdier først forhøjedes, når der solgtes. Hr. Ømann ved jo godt, at det var de fuldstændig urimelige resultater, der kom ud af hele det årelange forsøg, som førte til, at man måtte droppe det, og det var vel en god ting. Om man så kan finde en

eller anden måde at begynde på en frisk på, ved jeg ikke. Jeg skal ikke her i dette øjeblik komme ind på de store betænkeligheder, der kan være, men man behøver bare lige at tænke på den store kredts, der er af parcellhusejere eller landmænd, som er kommet på folkepension, og som altså i masser af tilfælde vil komme ud for denne successive beskatning, som netop har sine fornemste egenskaber ved, at det ikke blot er en realisationsbeskatning; men at den virker, som den skal, fordi det er en successiv beskatning. Den virker altså ikke prisforhøjende og alt dette uheldige, som hr. Ømann sprang let hen over i forbindelse med kapitalvindingskatten, den virker, som den skal. Men den virker socialt uheldigt, og det kunne man vel også komme over, men så får man altså hele denne pyramide, eller hvad det nu er man får, af undtagelser og ansøgninger osv., så vi til sidst vil administrere os ihjel og kommer til at gøre en masse uret, fordi vi så giver for store kompensationer; det var jo på det, grundværdistigningen faldt.

Med disse bemærkninger har jeg blot villet komme med en antydning af nogle af vore standpunkter i den radikale gruppe — og nogle af dem er mine personlige — til den række af vigtige spørgsmål, som hr. Ømann her har rejst.

Hr. Ømanns dagsorden burde have været fremsat i et møde for lukkede døre, hvis det kunne lade sig gøre. Hr. Ømann har nu ved at fremsætte denne dagsorden umuliggjort dens vedtagelse, og det gør jo vor stillingtagen let. Man kan ikke lave pengeombytning, som er bebudet forud. Det radikale venstre vil derfor stemme imod hr. Ømanns pudsige dagsorden, hvis jeg må benævne den sådan. Jeg vil tilføje, at hr. Ømann vel nu har myrdet enhver pengeombytningsmulighed for en årrække.

Sigsgaard: Det sidste var vel lidt stærkt sagt; for en årrække. Må jeg i øvrigt sige, at af to grunde burde jeg egentlig ikke sige så forfærdelig meget her i dag; den ene, måske den bedste, er, at jeg er temmelig hæs; og den anden, at der er sagt så frygtelig meget om skattesnyderi og gjort så uhyggelig lidt, og derfor tjener det egentlig ikke noget formål at bruge timer på sådan en snak endnu en gang.